

บทอ่านร้อยแก้ว

ในที่สุดเสียงทุกอย่างก็หมดไป คงเหลือแต่เสียงลม เสียงฝนและเสียงกระแสน้ำ กระทบผ่านต้นอ้อต้นแขม และรากลำพูที่ริมตลิ่ง ธรรมชาติยังคงสำแดงอำนาจอันมหิมา โดยปราศจากการรบกวนจากมนุษย์ เข้าวันต่อมา พระอาทิตย์ทอแสงอันแจ่มใสเมื่อรุ่งอรุณ น้ำฝนติดอยู่ตามใบไม้ กอหญ้าต้องแสงอาทิตย์เป็นประกาย เมฆฝนที่ทะมึนอยู่เมื่อกกลางคืน คงเหลือในสภาพเหมือนปุยฝุ่นเล็กๆ ที่ถูกลมพัดปลิวไปติดขอบฟ้า นกยางฝูงหนึ่งบินผ่านท้องน้ำ ตรงค้ำสำเภาไปอย่างเชื่องช้ามุ่งหน้าไปหาकिनกลางทุ่ง ธรรมชาติลึ้มโตะสะที่บังเกิดเมื่อตอนกลางคืนนั้นแล้วสิ้นและเริ่มวันใหม่ด้วยอาการอันแจ่มใสเหมือนกับเด็กที่ยิ้มเบิกบานทั้งน้ำตา

หลายชีวิต : ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมช

บทอ่านร้อยกรอง

กลอนสุภาพ

แทบฝั่งธารที่เราเฝ้าฝันถึง	เสียงน้ำซึ่งกระซิบสาดปราศจากเสียง
จักรวาลวุ่นวายไร้สำเนียง	โลกนี้เพียงแผ่นภพสยบเย็น
เพียงชื่นชมรมณีย์กับชีวิต	ที่จะคิดที่จะทำตามคิดเห็น
ระเรื่อระเรื่อเฉื่อยฉ่ำลึมล้าเคียด	ลึมความเป็นปรีศน์ของชีวิต
หางนกยูงระย้าเรี่ยคลอเคลียน้ำ	แพนดอกฉ่ำซ้อยช่อรวริจิตร
งามดั่งเปลวเพลิงปามานิรมิต	สร้อยโสภิตอภิรุมพุ่มหัวใจ
เพชรน้ำค้างค้างหล่นบนพรมหญ้า	เย็นหยาดฟ้ามาฝนหลงวันใหม่
เกล้าเคลียหยอกดอกหญ้าอย่างอาลัย	เมื่อแฉกดาวใบไม้ไหวตะวัน
วารีดุริยางค์ : เนาวรัตน์ พงษ์ไพบูลย์	

กาพย์ยานี ๑๑

รูปเทียนประทีปทอง	ทุกหับห้องส่องสว่าง
ทุกที่ทุกถิ่นทาง	แจ่มกระจ่างเพียงกลางวัน
รวรินกลิ่นผกา	หอมบุปผาสารพัน
รายเรียงแข่งเคียงกัน	ช่างจัดสรรมาสอดกรอง
เป็นพุ่มเป็นพวงห้อย	มาลัยร้อยมาสอดรอง
แท่นที่ประเทืองทอง	ครบสิ่งของเครื่องบูชา

กาพย์เห่เรือ : ฉันท ขำวิไล